

Dario Fo - tegnet under sin optræden i Cirkusbygningen af Erik Werner.

Dario Fo på toppen

Stor begejstring for overdådigt one man show i Cirkusbygningen

TEATER

DARIO FO. Historien om tigreren. Jesu første mirakel. Cirkusbygningen.

Dario Fo elsker ikke ligefrem den katolske kirke. Han benytter en hvilken som helst lejlighed til at håne den og latterliggøre den.

Især går det ud over paven - hans kostume, hans attitude, hans flyveture, hans kysen jorden og de små børn i de lande, han besøgte. Plus hans besøg i fængslet hos den mæhd - den bastard - som forsøgte at myrde ham.

Disse anti-katolske og anti-pavelige drillerier former sig hos Dario Fo ligesom ved knopskydning. Og for et ikke-italiensk og ikke-katolsk publikum kan de ligne en fils idé, en tvangs-

tanke hos en stor på én gang revolutionær og anti-autoritær komiker.

At Dario Fo er revolutionær, kan jo ikke skjules. Det er idéen i og budskabet bag hans komik. Det er den gnist, der i stadig højere grad har fået hans teater til at fænge. Og hver på deres måde blev de dramatiske monologer i hans over tre timer lange one man show i Cirkusbygningen bekendelser til den revolutionære lære - men vel at mærke: i dens uortodokse form uafhængig af partidisciplin og parti-tyranni.

Det viste sig i den første af de to monologer »Historien om tigreren«. Den handler om en såret kinesisk soldat, der under Den lange March bliver reddet af en tiger. Han får efterhånden et venskabeligt og gensidigt lykkebringende forhold til sin redningsmand - som for resten er en huntiger. Og da han senere vender tilbage til menneskene, er det tigreren, der redder dem fra kejserdømmets tropper - samtidig med at de over for partiet må skjule, at de har en tiger iblandt sig. De anbringer den i hønsehuset - »forklædt» som hane!

Moralen er altså i dobbelt forstand revolutionær: »Man må altid have tigreren parat, når fjenden er der«. Og ved tigreren skal man naturligvis forstå den elementære revolutionære kraft, som ikke bare er farlig for de reaktionære, men som også de partitro meningsfæller ønsker at tæmme og regulere.

Den samme uortodokse og uærbødige oprørsånd gennemtrænger den anden monolog om »Jesu første mirakel» - en apokryf bibelsk fortælling fra frelserens ukendte barndom, hvor han under flugten til Ægypten bruger sine specielle guddommelige evner til at gøre døde ting levende, men efter ordre fra højere sted må undlade at føre den kamp mod tyranniet til ende, han er begyndt på.

Den lille Jesus slår ganske vist herskerens onde søn ihjel, men han må vær så god opvække ham igen. Hvilket fra Dario Fos side er tænkt som et angreb på eller en afsløring af kristendommen som en anti-revolutionær lære.

Alligevel er budskabet ikke alt i Dario Fos én mands teater. Det væsentligste er

vitaliteten - om man vil: virtuositeten - i den komiske udfoldelse, en overdådighed af livskraft, spilleglæde, gøglerånd, der i sig rummer hele det oprør, teksterne er rygraden i. Et oprør i kød og blod, ikke som noget negativt og destruktivt, men som noget positivt og livsbekræftende.

Aftenen i Cirkusbygningen blev endnu en gang en storslået og alt besejrende manifestation af Dario Fos sceniske geni - en kunstner helt på toppen af sit talent, sin teknik, sin kunst. Her er alt at lære for vores hjemlige teatergængere, også for andre end dem med Dario Fos egne ting på repertoire. Og at Dario Fo har folket med sig, var let at mærke på begejstringen og bifaldet. Han er i én person tigreren og mirakel, hvor bevidst og velberegnet hans improvisationskunst end er.

Synd, at det kun kunne blive til én optræden i denne omgang. Kom igen, Dario Fo! Alene eller med hele din teatertrup. Vi har slet ikke noget magen til i Danmark.

JENS KISTRUP